

CAPUT VII

Compotatiō Dēmēns

Mēnsa ante domum sub arbore sita est, ad quam Lepus Mārtius et Petasivēnditor pōtiunculam sūmēbant. Inter eōs Glis sedēbat, plānē sōpītus. Cēteri ambō velut cubitālī eī innitēbantur, cubitīs suffultī, et suprā caput ejus loquēbantur. “Glirī quidem incommodissimum est,” Alicia reputāvit; “sed cum dormiat, id, opīnor, lentē perpetitur.”

Quamquam mēnsa magna erat, omnēs trēs in ūnō angulō ūnā compressī sunt. “Nūllus locus, nūllus locus est!” exclāmāvērunt, cum Alicia accēderet. “Satis locī superque est!” Alicia indignanter dīxit. In cathedrā magnā ad extrēmam mēnsam cōnsēdit.

“Mihine licet tibi vīnum praebēre?” Lepus Mārtius blandā vōce dīxit.

Alicia mēnsam tōtam circumspectāvit; nihil autem in eā praeter theam erat. “Nihil vīnī videō,” inquit.

“Nihil est,” Lepus Mārtius inquit.

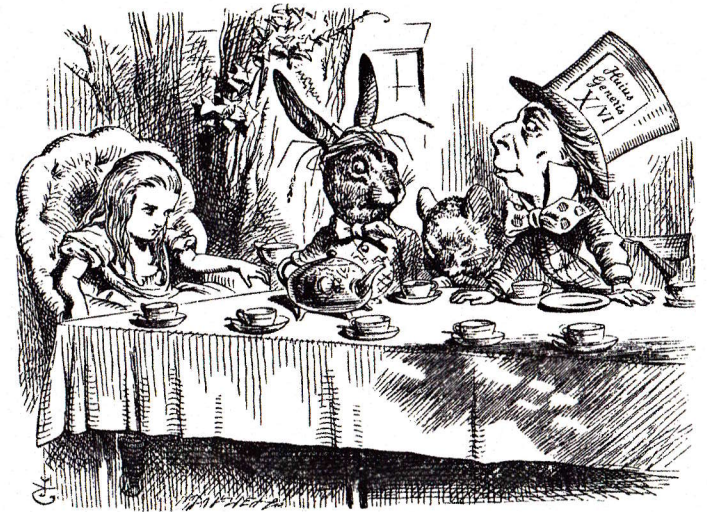
“Cōmiter ergō nōn ēgistī cum vīnum obtulistī,” Alicia irātē dīxit.

“Cōmiter tū nōn ēgistī cum nōn vocāta cōnsēdistī,” Lepus Mārtius dīxit.

“Nesciēbam tuam ipsius mēnsam esse,” Alicia inquit; “multō plūrībus quam tribus apposita est.”

“Capillum tuum oportet tondērī,” Petasivēnditor inquit; aliquamdiū magnā cūriōsitate Aliciam intuebātur, tunc autem primum locūtus est.

“Ā contumēliis tibi temperāre debēs,” Alicia sevērē dīxit; “maximē inhūmānum est.”

Hic Petasivēnditor in eam obtūtum dēfixit; hoc autem solum dīxit: “Quō modō corvus similis serīniō est?”

“Eja! Nōs nunc oblectābimus!” Alicia sibi dīxit. “Mihi grātum est eōs aenigmata prōpōnere coepisse. Id quidem mē conjectāre posse crēdō,” clārā vōce addidit.

“Visne dīcere tē putāre tē explicātiōnem invenīre posse?” Lepus Mārtius dīxit.

“Ita plānē,” inquit Alicia.

“Dēbēs ergō dicere quod animō intendis,” Lepus porrō dīxit.

“Ita vērō faciō,” Alicia cito respondit. “Animō saltem intendō quod dicō—idem scilicet est.”

“Nōn omnīnō idem est!” Petasivēnditor dīxit. “Aequē possīs dicere ‘Videō quod edō’ idem significāre atque ‘Edō quod videō’!”

“Aequē possīs dicere,” Lepus addidit, “Diligō quod accipiō’ idem significāre atque ‘Accipiō quod diligō’!”

“Aequē possīs dicere,” Glīs, in somnō ut vidēbātur loquēns, dīxit, “‘Spīrō dum dormiō’ idem significāre atque ‘Dormiō dum spīrō’!”

“Tibi vērō ambō idem significant,” Petasivēnditor dīxit. Inde sermō paulum intermissus est. Alicia omnia meditābātur quae dē corvīs scrīniisque meminisse poterat. Minima quidem erant.

Petasivēnditor, silentiō ruptō, ad Aliciam versus prīmus dīxit: “Quotus diēs mēnsis est?” Hōrologium parvulum ē sinū extractum sollicitē obtuēbātur. Subinde id quatiēbat et ad aurem appōnēbat.

Alicia, postquam paulum cōgitāvit, dīxit: “Diēs quārtus est.”

“Tempus ergō duōbus diēbus perperam id indicat,” Petasivēnditor suspīrāns dīxit. “Tibi dīxī bütȳrum mächinātiōnī idōneum nōn esse,” addidit, et irātus Leporem Märtium aspexit.

“At bütȳrum *optimum* fuit,” Lepus dēmissē respondit.

“Nīmīrum miculae pānis nōnnūllae quoque penetrāvērunt,” Petasivēnditor queribundā vōce dīxit. “Tē nōn oportuit id cultrō quō pānem secuistī īnserere.”

Lepus Märtius hōrologiumprehendit, maestēque id intuitus est. Tum in pōculum theae id immersit, et iterum intuitus est. Sed solum iterāvit id quod prius dīxit: “Optimum *vērē* bütȳrum fuit!”

Alicia, quae suprā umerum ejus cūriōsē spectābat, dīxit: “Quam inūsitātum hōrologium! Diem mēnsis mōnstrat, nōn tamen quota hōra sit!”

“Cūr id oporteat?” Petasivēnditor mussitāvit. “Num *tuum* hōrologium annum mōnstrat?”

“Minimē vērō,” Alicia prōmptē respondit. “Etenim idem annus tam diū immūtātus dūrat.”

“Quantum ad *meum* attinet, plānē idem scilicet cōnstat,” Petasivēnditor dīxit.

Alicia prōrsus haesitābat. Dictum illius nihil eī significāre vīsum est; grammaticē tamen certē dictum est. “Istud parum comprehendō,” quam urbānissimē dīxit.

“Glīs dēnuō dormit,” Petasivēnditor inquit. In nāsum ejus paulum theae calidae dēfūdīt.

Glīs stomachōsē caput suum quassāvit. Oculīs etiam clausīs dīxit: “Prōrsus tibi assentior; in animō habēbam istud ipsum dicere.”

“Aenigmane hāctenus interpretāta es?” Petasivēnditor ad Aliciam versus dīxit.

“Immō vērō id conjectāre nequeō,” Alicia respondit. “Quō modō solvitur?”

“Omnīnō nesciō,” Petasivēnditor inquit.

“Neque ego quidem,” Lepus Märtius inquit.

Alicia jam dēfessa erat. Suspīrāns dīxit, “Tempore melius vōbīs ūtendum est quam ut aenigmatibus inexplicābilibus prōpōnendīs id perdātis.”

“Sī tū Tempus aequē atque ego cognōvissēs,” inquit Petasivēnditor, “nōn dīcerēs nōs *id* perdere. Tē oportet *eum* dicere.”

“Nōn intellegō,” inquit Alicia.

“Nōn sānē intellegis!” Petasivēnditor contemptim renuēns dīxit. “Vērī simile est tē numquam cum Tempore collocūtam esse.”

“Fortasse nōn,” Alicia cautē respondit. “Sed, cum mūsicam discō, scīlicet tempus ictibus signāre dēbeō.”

“Āh, rēs sīc explānātur,” inquit Petasivēnditor. “Is ictūs ferre nōn vult. Sī autem eō familiārīter ūterēris, paene omnia convenienter cum hōrologiō tibi faceret. Exemplī grātiā, sī tertia hōra esset cum in lūdō discere inciperēs, cōnsilium Temporī tantum subjiciendum esset—et hōrologium temporis pūctō prōtinus prōgrederētur. Hōra octāva esset et cēna parāta esset.”

“Velim quidem eam nunc parātam esse,” Lepus Mārtius sibi insusurrāvit.)

“Jūcundissimum vērō id esset,” Alicia cōgitāvit. “Sed eā hōrā nōndum ēsurīrem.”

“Prīncipiō fortasse nōn,” inquit Petasivēnditor, “sed hōram octāvam prōtrahere possīs, tam diū quam velīs.”

“Tūne eō modō rem geris?” Alicia rogāvit.

Petasivēnditor maestē renuit. “Egomet nōn sīc soleō!” respondit. “Mēse Mārtiō proximō altercātiōnem inter nōs

habuimus—paulō prius scīlicet quam ille cerrītus factus est” (Leporem Mārtium cochleāre mōnstrāvit); “—apud symphōniam magnificam ā Rēgīnā Cordium habitam accidit. Mihi necesse fuit cantāre

‘Micā, vespertiliō!

Quidnam agās dubitō!’

Carmenne fortasse cognōvistī?”

“Aliquid simile audīvī,” Alicia inquit.

“Carmen vidēlicet hōc modō prōcēdit,” Petasivēnditor porrō dixit:—

‘Suprā mundum volitās,

Ferculumque simulās.

Micā, micā—”

Hīc Glīs sē quassāvit, et in somnō cantāre coepit: “*Micā, micā, micā, micā—*” et totiēns hoc repetēbat ut ad eum coercendum necesse esset eum ācritē vellicārī.

“Atque prīmōs versūs vix cōnfēcēram,” Petasivēnditor inquit, “cum Rēgīnā vōciferāta est, ‘Tempus pessum dat! Caput eī abscīdite!’”

“Quam foedē ferōciterque ea ēgit!” Alicia dixit.

“Et deinde porrō Tempus nihil quod ōrō mihi facere vult!” Petasivēnditor maestē perrēxit. “Nunc hōra ūndecima semper manet!”

Rem argūtē Alicia conjectāvit. “Illāne causā tot instrūmenta pōtātiōnis hīc apposita sunt?” ea rogāvit.

“Ita vērō est,” suspīrāns Petasivēnditor dixit. “Hōra pōtātiōnis semper est, neque interim satis temporis ad vāsa lavanda nōbīs est.”

“Nempe ergō locīs mūtātis mēnsam circumītis?” inquit Alicia.

“Ita prōrsus,” inquit Petasivēnditor; “postquam vāsīs ūsī sumus, prōtinus pergimus.”

“Sed quōmodo rem geritis ubi rūsus ad initium redītis?”

“Aliā dē rē loquāmur,” Lepus Mārtius ōscitāns dīxit. “Mē hujus rēi taedet. Cēnseō ut puella nōbīs fābulam narret.”

“Vereor ut fābellam nōverim,” Alicia dīxit. Haec enim sententia eam conturbāvit.

“Tum in ejus vicem Glīs aliquid narret!” ambō clāmāvērunt. “Ē somnō excitā tē, Glīs!” Utrimque simul eum vellicāvērunt.

Glīs oculōs lentē aperuit. “Nōn dormiēbam,” vōce raucā et languidā dīxit. “Audīvī vērō omnia quae vōs dicēbātis.”

“Fābulam nōbīs narrā!” inquit Lepus Mārtius.

“Sānē, sīs, narrā!” Alicia precāta est.

“Et quam citissimē,” Petasivēnditor perrēxit, “aliter somnō vinciēris antequam fābulam terminēs.”

“Ōlim fuērunt trēs parvae sorōrēs,” Glīs festīnanter narrāre coepit; “et nōmina eīs erant Aemilia et Lūcia et Matilda; atque in puteō quōdam īmō habitābant—”

“Quō vēscēbantur?” Alicia inquit; studiōsa enim semper erat omnium rērum quae ad edendum et bibendum attinēbant.

“Sūcō ex saccharō factō vēscēbantur,” Glīs, cum paululum cōgitāvisset, dīxit.

“At nōn scilicet potuissent,” Alicia molliter dīxit. “Veheementer aegrōtāvissent.”

“Vērō aegrōtābant,” inquit Glīs. “*Invalidissimae* erant.”

Alicia sēcum reputāre cōnāta est, quō modō tam inūsitatē vivī posset; sed hōc ratiōcinandō nimium conturbāta est. “Sed cūr in īmō puteō habitābant?” inquit.

“Accipe plūs theae,” Lepus Mārtius gravissimē Aliciae dīxit.

“Nihil adhūc accēpī,” Alicia animō exasperāta respondit. “Plūs igitur accipere nōn possum.”

“Dicī oportet tē *minus* accipere nōn posse,” Petasivēnditor inquit. “Facillimum est *plūs* nihilō accipere.”

“Sententia tua nōn rogāta est,” Alicia inquit.

“Quisnam nunc contumēliās jacit?” Petasivēnditor triumphāns rogāvit.

Alicia incerta erat quid respondere dēberet; itaque theam et pānem bŭtyrō illitum sibi cēpit. Deinde ad Glīrem versa iterum rogāvit: “Cūr in īmō puteō habitābant?”

Glīs rūsus paulum cōgitāvit; tum dīxit: “Puteus sūcō dulcī plēnus erat.”

“Tālis rēs nusquam exstat!” Alicia irātissimē dicere incipiēbat, cum Petasivēnditor et Lepus Mārtius “St! St!” dīxērunt, atque Glīs mōrōsē fātus est: “Sī cōmis esse nōn potes, tē ipsam fābulam absolvere oportet.”

“Immō vērō perge, sīs!” Alicia dēmīssē dīxit. “Tē dicentem nōn rūsus interpellābō. Fortasse sit *ūnus* ejusmodī puteus.”

“Ūnus scilicet!” Glīs indignāns dīxit. Ad pergendum tamen adductus est: “Itaque hae trēs parvae sorōrēs—artem dēdūcendī discēbant—”

“Quid dēdūxērunt?” Alicia, fidē violātā, dīxit.

“Nempe sūcum dēdūxērunt,” Glīs jam nullā dēliberātiōne dīxit.

“Mihi opus est pōculō pūrō,” Petasivēnditor interpellāvit. “Ūnō locō ulterius uterque prōgrediāmur.”

Ita locūtus prōgressus est; Glīs eum secūtus est. Lepus Mārtius in Gliris locum successit; et Alicia invitā locum Leporis Mārtiī sūmpsit. Petasivēnditor sōlus locīs permūtātīs frūctum percēpit. Alicia quidem locum multō dēteriōrem quam ante accēpit, quod Lepus Mārtius modo urceolum lactis in patellam subverterat.

Alicia, quae Glīrem rūsus laedere nōluit, cautissimē dīxit: “At rem nōn comprehendō. Unde sūcum dūxērunt?”

“Aquam possīs ex aquae puteō dūcere,” inquit Petasivēnditor. “Nōne ergō ex sūcī puteō, stulta, sūcum dūcere possīs?”

“Sed in fundō puteī ipsae erant,” Alicia, eō dictō neglēctō, Glīrī dīxit.

“Erant profectō in fundō profundō,” inquit Glīs.

Quō respōnsō Alicia sic mente perturbāta est, ut Glīrem sine interpellātiōe aliquamdiū pergere sineret.

“Dēlineāre discēbant,” Glīs perrēxit. Ōscitāvit et oculos tersit, nam somnō gravis fiēbat. “Et rēs omnis generis dēlineāvērunt—omnia quōrum prīma littera ‘M’ est—”

“Quā rē ‘M’?” inquit Alicia.

“Quā rē nōn ‘M’?” inquit Lepus Mārtius.

Alicia siluit.

Glīs jam oculīs clausīs dormitābat, sed ā Petasivēnditōre digitīs vellicātus somnō excitātus est. Breviter exclāmāvit et perrēxit: “—quōrum prīma littera ‘M’ est, tālia quālia mūscipulās et māla et memoriam et magnitudinem—etenim ferunt rēs magnā magnitudinis similitūdine esse—vīdistīne umquam imāginem magnitudinis?”

“Certē, sī respondēre dēbeō,” Alicia magnā haesitātiōne dīxit, “nōn cōgitō—”

“Nōn igitur loquī dēbēs,” inquit Petasivēnditor.

Hoc tam illepidum dictum Alicia tolerāre nōn potuit. Surrexit et animō fastīdiōsō abscessit. Glīs extemplō somnō sē dedit; reliquōrum neuter omnīnō eam abeuntem observāvit. Semel et saepius respiciēbat sī forte eam revocāre vellent. Ut eōs postrēmum vīdit, Glīrem in theae ollulam impōnere cōnābantur.

“*Illūc* saltem numquam redībō!” Alicia inquit, dum per silvam viam carpit. “*Īnsulsissima* omnium compōtātiō est quibus umquam interfui!”

Quō dictō, statim animadvertit forem in ūnam ex arboribus introitum praebere. “Hoc quidem inūsītātum est!” sibi dīxit. “Sed omnia hodiē inūsītāta sunt. Mē extemplō, crēdō, intrāre oportet.” Itaque introiit.

Sē iterum in longō ātriō prope mēnsulam vitream esse invēnit. “Hōc tempore rēs mihi melius ēveniet,” sibi dīxit. Prīmō parvā clāve aureā prehēnsā jānuam quae in hortum ferēbat reclūsit. Deinde bōlētum admordēre coepit (cujus partem in sinū cōservāverat), dōnec circiter ūnum pedem alta fuit. Deinde per parvum trānsitum prōcessit, ac tunc postrēmō in hortō amoenō inter flōrēs purpureōs fontēsq̄e frīgīdōs fuit.